

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Op! vaag og beed

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Op! vaag og beed", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 229. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid108357/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

4. Om den aandelige Aarvaagenhed.

Nr. 213.

Mel. O Drevelse, etc.

O p! vaag og beed,
Min siel! du veed
Dig ellers ikke sikker,
At du jo kand drages ned
I den ondes strikker.

424

2. Vær uforagt,
Men derhos agt
Paa sindet, hvor det vanker,
Lær at holde stedse vagt
Over alle tanker.

3. At følge smukt
Guds naades tugt,
Naar aanden dig vil minde,
Holder verden udefukt
Af de rene sinde.

4. Et lidet grand
Af suurdey kand
Den gandske dey forsyre,
Kommer gnisten først i brand,
Er hun ond at styre.

5. En tanke, som
I hierlet kom,
Og man den lidt lod raade,
Har saa til giort sielen tom
Fra Guds ønde naade.

Nr. 213. II 17.

Nr. 213. Original. — 1,5: strikker] sinne. — 2,3: hvor det vanker] hvor det begiver sig hen el. streffer om (med tankerne). — V. 3: af følge i l. 1 er subjekt til holder i l. 4. — 3,5: de rene sinde] det rene sind. — 4,1-3: 1. Kor. 5,6. — 4,5: forsyre] gecanomayre.

6. Vor onde art

Bevæges snart
Af det vi see og høre,
Bliver saadan tanke spart,
Er der ont at giøre.

7. De siele-saar,

Som satan slaær,
Gaaer ind ad skiulte gange,
Hvo som ey paa vagten slaær,
Bliver snart hans fange.

8. En syndig smil

Kand som en pill
Det arme herte dræbe,
Om vi nogel staae i tvill
Derimod at stræbe.

9. Et syndigt ord

I Adam foer,
Det lagde verden øde,
Det har gjort det siele-mord,
Hvorved alle døde.

10. En ringe ting

Gjør dødens sting,
Og kand en siel bekrige,
Som ey varsom seer omkring
Her i verdens rige.

11. Ved øret kand

425

Som helved-brand
Et ord vor siel forrykke,

8, 4: *staae] staaer* *11²-2; tvill] tvil* *J-* 10, 3: *dødens]* *Dødens* I.

6, 1: *aril* natur. — 6, 2: *snart* hurtig. — 6, 4: *spart* sparet, så man ikke slår den ned. — 6, 5: *er der ont at giøre* måske: kommer man til stede at gøre noget svært. — 9, 1-2: 1. Mos. 3, 4 ff.; det var jo egentlig Eva, ordet for i. — 9, 4-5: Rom. 5, 12. — 10, 2: *gjør dødens sting* tilfællet et dødbringende stik; der trækkes på andelig og evig død. — 10, 3: *bekrige* her = besejre. — 11, 1-3: Jak. 3, 3. Som en brand fra helvedes ild (jfr. nr. 155, 1, 5) kan et ord række sjælen bort fra Gud (orrykke den; nærmest nok forstås med dette udtryk brandbilledet, som dog endnu ligger bagved i 1, 4-5).

Har vi ikke aandens vand
Dette strax at stykke.

12. Alt dette veed
Forfarenhed
I alle Guds udvalde,
JESus raaber: vaag og heed,
Om du ey vil falde,

13. At gane saa fri
Paa himlens stie
Og ikke vilde vaage,
Det er idel hyklerie,
Sikkerhedens taage.

14. Op! op! paa vagt
Af gandske magt,
Og vaag med alle fromme,
Vaager, som Guds Søn har sagt,
Til I see ham komme.

Nr. 214.

Mel. Jeg hæder dig, min Hære etc.

Hvad flettes mig? hvil er jeg dog
Saa sovnig og saa lunken?

11, 4te aandens Aandsest. 1. 12, 5; vifl Pitt 1. 34, 5: scej seer 1.
Nr. 214. *IHLJ.* Varianten fra 2 handskrivne former bliver meddelt i et tilleg.

11, 4te aandens Helligåndens. — 11, 5: *slukke* slukke. — 12, 2: *forfarenhed* erfaring. — 12, 4-5: Mt. 26, 41, — 13, 5: *sikkerheden* den verdslige tryghed, jfr. nr. 18, 1, 7 og 6, 1; den legger sig som en mage over sjælen, så man ikke ser vejens farer. — 14, 4-5: Mt. 24, 42.

Nr. 214. Original. Se under nr. 214, der ligesom nr. 208 er over besæget med salmen her. Men han undre sig over, at denne saline er anbragt i afsnittet *Om den andelige Aarvægenhed*, da den snarest skildrer de skæmtryngte følger af mangl på ørvægenhed; men Brorson har set en ørvægenhed i det at være vægtsom over for ærlig tilhængning hos sig selv, Jhs. nr. 217. I virkeligheden er det en aufgørelsesalme: Den anfægtede klager over sin lunseheds, v. 1. Med andre tanker han på, hvor hell underledes det for har været med ham, v. 2-3, og på, hvordan seve Jesu freiesværk nu lader ham utolson, v. 4. Årsagen, ved han, er verdslig tryghed (sikkerhed), v. 5; i stedet for frengang ser han tilbagegang, slapbed i Jesu efterfolgesete, og hans ønske er blot at få lov til at leve lange nok til at forbedre sig, v. 6-7. Endnu engang evader han ved, hvad sikkerheden har